

**RICHARD
BRENKUŠ**

artis
omnis

SATAMARANGA

SATAMARANGA

RICHARD BRENKUŠ

SATAMARANGA

artis
omnis

Richard Brenkuš © 2020
Cover & Layout © Michal Šajmír, 2020
Slovak Edition © Artis Omnis, 2020

ISBN 978-80-8201-072-8

ZALŮBENCI

Bambino by mal zajtra šesť rokov. Pierette sa o mňa oprela. Na okamih by sa nám preplietli krčné čakry, ak by sme na ne verili. Privinul som si ju ako za starých čias. Moja pragmatická Pierette, ktorá sa metafyzike, reinkarnácii, nebu a peklu smiala už zamlada. V otázkach viery sme mali jasno: verili sme len sami sebe a jeden druhému. Žili sme pre svoje rovnice v slnečnom údolí racionálnych úvah, ďaleko od bolesti. Až kým Bambino nezomrel.

V mojej sladkej Pierette som pozoroval zvrátenú reakciu, čo menila žiaľ na výbušninu. Proti jej stavu, jej postupnému upadaniu som nič nezmohol. Bola príliš silná. Strhla ma. Za tie roky som sa naučil rozoznávať jej pocity, schované za žargónom chemičky.

Lekár nás chlácholil, že miera detskej úmrtnosti v krajine je nízka, do piatich rokov vraj len štyri celých dačo z tisíca. Štatistika bola našou kliatbou. Vyšlo to na nášho Bambina, vravel nám. Mne by sa možno podarilo odpustiť svetu, no Pierette bojovala s mocnejšími démonmi. Odjakživa. Strata ju zasiahla na mieste, ktoré existovalo len počas bezmesačných nocí, a kam by sa súdny človek nikdy neodvážil. O jej čiernej škvrne na duši, schopnej pohltiť Slnko, som vedel iba ja, ale to sa malo čoskoro zmeniť.

Každý z nás mal vlastnú kariéru a navzdory tomu, čo neskôr tvrdili novinári, nikdy som nebol len nástrojom jej vôle. Riadil som sa vlastným rozumom. Vlastným hnevom. A Pierettine priania obvyk-

le dávali zmysel. Najprv sme prežili desať šťastných rokov, počas ktorých porodila zdravého chlapca s chápacími očami po mame a kostrou po mne. Keď sme o neho prišli, Pierette dostala prášky na predpis. Chvíľu jej zaberali. Navrhla, aby som ich skúsil aj ja. „Mám pivo,“ vravel som jej. Čakal som, že keď oslabne jej smútok, bude možno znovu chcieť dieťa, no mlčala. Mlčala. Bambina priviedla na svet, keď sa naša mladosť pomaly chýlila ku koncu. Na ďalšie by možno ešte mala čas, ale nie pomyslenie. Prišliapla nás prázdna topánka osudu.

V nemocnici nás presviedčali, že za jeho smrť nemohol nik. Pierette však pátrala. Zistila, že rutinné vyšetrenie, ktoré ho mohlo zachrániť, patrilo v okolitých štátoch k povinným. Ibaže u nás existoval jediný prístroj, ktorý by včas odhalil Bambinovu chorobu. Mali ho v hlavnom meste. Nie preto, že by naša lokálna nemocnica na zariadenie nemala dosť peňazí, ale pretože ich nominant zo Strany spreneveril. Pierette našla novinový článok, v ktorom riaditeľ nemocnice sľuboval, že prístroj zakúpi v ďalšom fiškálnom roku. Lenže figúrka zo Strany ukradla milióny a o lup sa rozdelila so svojím šéfom. Aké jednoduché. V našej necenzurovanej krajine Pierette ľahko našla fakty. Zdalo sa, že na krivdu nič nezaberá. Čas nič nezhojil. Na Bambinove hračky, ktoré sme dávno mali vyhodiť, sme ani nesiachli. Nehľadali sme rozptylenie, ale vinníkov. Najprv sme šli za diagnostikom, ktorý pochybil. Pod nemocničným osvetlením sa nám unavene ospravedlňoval: „Šialene ma to mrzí. Sám to hrozne ťažko nesiem, verte mi... Ak by sa dalo spraviť hocičo, aby sa vám vrátil, spravím to...“

„Priznávate vinu?“ Pierettine oči sa zaleskli ako vlčie tesáky uprostred zimy.

„Žiaľ, nie je to také jednoduché. Akútna infantilná apoplexia je vzácné nervové ochorenie. Dá sa odhaliť, ak mu predchádza epileptický záchvat alebo kognitívna porucha v predškolskom veku,

no pravda je, že AIA často nemá žiadne príznaky. A bezdôvodne žiadať vyšetrenie v hlavnom meste, keď nič nenaznačilo, že váš syn by trpel práve touto chorobou, chápete... Ani vy by ste možno nesúhlasili.“ Keď lekár zbadal Pierettinu reč tela, rýchlo pokračoval: „Ak by sme mali prístroj aj my, mohlo byť všetko inak. Nemocnica sa ho chystala kúpiť, aby sme podobné prípady včas zachytili, no ja nie som zodpovedný za tok peňazí ani za vybavenie. Sám nalieham. Prístroj potrebujeme, ale u mňa chybu nehládajte. O týchto veciach sa rozhoduje na inej úrovni,“ povedal evidentne preťažený muž a namieril ukazovák k blikajúcemu stropu.

Chápali sme. Dohodli sme si stretnutie s riaditeľom pod zámienkou, že chceme založiť nadáciu pod záštitou nemocnice. Čakal nás v domnienke, že mu chceme ponúknuť peniaze, aby ich mohol „investovať do výskumu“. Riaditeľ vôbec nepripomínal medicínskeho pracanta. Pekný oblek, dizajnové zuby a lesk zlatých hodiniiek na umelom zápästí vyvažoval hrubý náramok na jeho organickej ruke. Na saku nosil elegantný odznak Strany. Samozrejme. Obsadenie riadiacich funkcií museli vopred odobriť Kvádromi ľudia. Hneď po voľbách odznak zlatej runy kaskádovito stiekol do všetkých významnejších postov. Strana vyhrala voľby už tretíkrát po sebe. Ich odznaky, často falošné, nosili aj tí, ktorí ani neboli členmi.

Riaditeľ ma privítal pevným, sebaistým stiskom ruky obchodníka a sklonil sa k opaku Pierettinej dlane, aby naznačil bozk. Hral to. Keď nám namiesto kresiel ponúkol gauč, bál som sa oprieť, aby som nezvalil papierovú kulisu za sebou.

„Je mi to nekonečne ľúto,“ opakoval vážne. „Rozumiem správne, že by ste chceli prispieť k výskumu tejto zákernej choroby? A cez našu nemocnicu? Ak smiem vedieť, aká je vaša predstava? O akej *forme* ste premýšľali?“ O sume. Myslel tým *o sume*.

„Ďakujeme za kondolenčný list. Chápete nás skoro správne...“
„Chceme vedieť, prečo nemáte MRI,“ zavrčala Pierette. Uhlade-

nému riaditeľovi sprísnel pohľad. Z jeho hlavy som začul škrípanie reťaze padacieho mosta, ktorý predtým pre nás spustil. Rýchlo prekukol našu pretváрку.

„Rozumiem výčitke,“ zahlásil, „ale podrobnosti hospodárenia nemocnice nie sú verejne dostupnou informáciou. Ak sa chcete sťažovať, odporúčam, aby ste sa poobzerali inde,“ riaditeľ veľavýznamne brnkol do jagavého odznaku Strany na klope saka. Mal ho prišpendlený nakrivo. Pierette strácala trpezlivosť. Barbari už stáli na hradbách.

„Nechceme sa sťažovať,“ moja žena znela ako automat. „Už ste nám povedali všetko.“ Riaditeľ sa spýtavo zadíval najprv na ňu, potom na mňa. Báľ som sa, že sa Pierette neustriehne a dovolí mu nahliadnuť do kotla, v ktorom vrel jej hnev. To by sme tam museli riaditeľa rovno hodiť. Snažil som sa zmierniť účinok jej slov:

„Prepáčte, prekážalo by, keby sme sa dohodli na inokedy? Prídeme v priaznivejšom duševnom rozpoložení.“ Pierette našťastie pochopila a stíchla. Zatvárila sa žalostne a rozvzlykala sa do vreckovky. Zdalo sa, že to zabralo, pretože mi venoval chápaný pohľad: *Jasne, chlape*, vraveli jeho oči, *musí to dať zabrať*. Nasadil žoviálnu masku:

„Samozrejme, pán Hlavatý. Pokojne mi zavolajte, ak pre vás budem môcť niečo urobiť.“

Nemocnicu sme už nekontaktovali. Riaditeľ podliehal inému členovi Strany – šéfoval mu minister zdravotníctva, ktorého príbuzní zhodou okolností bohatli na obchodovaní so zdravotníckou technikou. Percentá zo zisku putovali zrejme aj k samotnému Kvádrovi. Obleky postupovali podľa osvedčenej schémy, o ktorej radi tvrdili, že „je v súlade so zákonom“.

Podali sme sťažnosť na vedenie nemocnice, no z ministerstva nám ani neodpísali. Na naše naliehanie, po niekoľkých listoch a desiatkach telefonátov sa nám ozvali po polroku. Výčitky považovali

za neopodstatnené. Tvrdili, že ich to veľmi mrzí. Medzi riadkami sme sa dočítali, že zodpovední zostanú nepotrepaní. Poslali sme list aj prezidentovi. Odpoveď vyznela bezradne: vraj máme upierať nádej k budúcim voľbám, ktoré vytrhnú krajinu z osídiel korupcie. Až dovtedy boli chránenci Strany nepostihnuteľní. Postupne sme vyčerpali všetky občianske možnosti. A skoro aj seba. Napokon mi zavolať človek, ktorý sa predstavil ako agent Doktora – ministra vnútra a dvojky Strany, hneď po všemocnom Kvádrovi – a odporúčal nám stiahnuť krky, sklopiť zraky a zaradiť sa.

„Rozumieme, šéfe?“ spýtal sa výhražne. „Už žiadne listy. Žiadni novinári. Pre vaše dobro.“

Pierette zúrila. Inštitúcie vraveli, že máme zabudnúť na Bambina. Že vinníka niet.

„Nie, že nikto,“ kypela. „Každý za to môže!“

„Čo navrhuješ?“ spýtal som sa. Zatvárala sa ako skrčená levica vo vysokej tráve.

„Už nechcem chodiť po slušných chodníčkoch. Nezaslúžia si to. Pomôžeš mi?“

„Sú aj iné než slušné?“

„Vieš, keď raz začneme...“

„Viem,“ dokončil som. Trpko sa usmiala; jej oči stále svieže ako inovať. Bola chemička a ja mechanik. Opravoval som u jedného z armádnych dodávateľov stroje, čo dokázali zabalit človeka do termodeky, nasadiť mu kyslíkovú helmu a dopraviť ho do bezpečia po schodisku v horiacej budove, alebo vypátrať improvizované výbušné zariadenia. Vyrábali sme aj drony.

S Pierette sme dospeli k rovnakému záveru: za všetko mohli tí, ktorí kradli a klamali. Obleky nedokázali vynájsť, vyrobiť, zlepšiť, zato vedeli strihať zákony tak, aby k Strane pripútali slabých a bezbranných. Kto čakal detektívku, vyčesávanie nitiek pravdy z konšpiračného kľbka, ten musel žiť v inom svete, pretože v tom našom

sme presne vedeli, kto profitoval: straník, celoživotný podvodník a kariérny parazit, ktorý by za popularitu predal aj svoju babku do diablovho análneho háremu, a ktorého najčastejšie nazývali Kvádro. V novinách sme s Pierette sledovali, ako zlatá runa obsadila štát, no až doteraz sa nás korupčné kruhy Strany až tak netýkali.

„No jeden,“ povedala Pierette, zatiaľ čo študovala spoločnú fotku nanovo zvoleného štátneho aparátu, ktorý ani netušil, čo preň chystáme, „jeden bude málo. Treba ich všetkých!“

„Iba vinníkov,“ brzdil som ju. Sústredila sa na obrázok staronových predstaviteľov režimu – jej tvár ostrá ako kresadlo pripravené zapáliť najväčší požiar v dejinách. V tej chvíli som vedel, že straník-nestraník, prideme si po nich, nech by ich strážili akokoľvek – skrz políciu, tajnú službu, ochranku aj armádu. Neboli sme zločinci ani šialenci. No ani babráci.

Chceli sme potrestať len tých správnych. Nemohli sme vyčkávať, kým voliči zase raz vytriezvejú a Kvádro stratí moc. To mohlo trvať aj dekády. Pierette nemohla čakať. Potrebovali sme expresnú spravodlivosť. A voliči aj tak nikdy nevytriezveli, a tak sa tváre nad oblekmi obmieňali, len lži sa stále opakovali. Žili sme v zemi, kde vrahov a lumpov vystriedali ich sofistikovanejší učni, schopní ekonomickej kriminality, aby vzápätí prezvali moc ich najpozornejší študenti. Nový druh gaunera sa stal zákonodarcom, pretože zisťil, že najistejšie sa operuje z vládnych budov. Ten, kto by šiel proti Strane, by neútočil na banditov, ale na samotný štát. Pierette hľadela na fotku a dobla prstom do jedného, druhého, tretieho. Všetci nosili na saku odznak so zlatou runou.

„Hm,“ zamrmlal som. „Minister, to áno. Ale Kvádro a Doktor, tí budú ťažkí...“

„Nejako to vymyslíš,“ povedala. Prednedávnom sa naučila žonglovať. Iba tak. „Ja *to* namiešam...“

~

Vybavenie sme objednali anonymne. Pomohla nám nová šifrovacia aplikácia, čo sa šírila sieťou. Mala dlhý názov, ale skrátene ju volali klaunvér. Dokázal ukryť transakcie, adresy, časy prístupov. Klaunvér nemal pamäť. Všetko, čo človek potrebuje, keď plánuje atentát.

Väčšinu vecí, ktoré sme potrebovali, sme zohnali ľahko. Platili sme virtuálnou menou – dúhové toliare z prostredia klaunvéru sa dali konvertovať na hociktorú zo svetových mien. S platidlom sa obchodovalo aj na burze. Pokrok. A bez stôp. Teda, tomu sme verili... Dodávatelia produktov a služieb kryptomenu obľubovali. Čím viac ľudí ju používalo, tým ťažšie bolo sledovať stopy účastníkov transakcií. Obchodníci so zbraňami, drogami, ľuďmi či údajmi – všetci radi platili cez klaunvér. S Pierette sme nakúpili suroviny. Doma sme dorobili zvyšok. Kotol už kypel.

~

Ako prvé sme objednali dva stredne veľké dopravné drony. Zhltili tretinu nášho rozpočtu, za to sme však dostali primeraný výkon. Štartovali vertikálne, no už po pár metroch letu sa trojica vrtúl začala naklápať, až kým vyvinuli takú rýchlosť, že ich pri lete nadnášal vztlak vytváraný skosenými krídlami. Pri spomalení sa vrtule vrátili do počiatočnej polohy. Zatiaľ čo Pierette čakala, kým dočítam návod, skúmala ovládač.

„Trochu nemotorný,“ poznamenal som.

„Pretože má aj displej, pozri. Prenos z integrovanej kamery.“

„Vlastný ovládač bude lepší. Pohodlnejší,“ zauvažoval som.

„A obraz? Dáš ho na externý displej?“

„Isto na to existuje aplikácia.“ V pribalenej dokumentácii výrobca zdôrazňoval, že za prevádzkovanie neregistrovaného lietajúceho stroja hrozí vo väčšine krajín väzenie. „Páčia sa mi. Vyzerajú ako malé stíhačky.“

„Ja som tvoja malá stíhačka,“ usmiala sa. „Sto kilometrov na jedno nabitie? Perforované koľajničky. Vyzerajú lepšie než na obrázku. A priehradka. Na spodku, ako sme chceli. Hotovo?“ spýtala sa Pierette, keď som odložil návod.

„Poďme na to.“

Pustili sme sa do práce. Cieľom bolo prerobiť oba drony na klavdivá, dostatočne precízne, aby neohrozili ľudí v okolí nášho prvého *odznaku*, a zároveň dosť tiché, aby sme mohli udrieť verejne. S Pierette sme vymysleli sériu úprav. Technické výkresy k dronom sme mali už dávno, no letúne sme potrebovali vidieť. Ohmatať si ich. Obaja sme boli dotykové typy. Ktovie, čo by vyrástlo z Bambina, napadlo mi. Mal rád ponorky. Pred Pierette som o ňom radšej mlčal. Zavrela sa do domáceho laboratória a hrala sa.

Zospodu sme na koľajničky namontovali zvon z liateho kovu. Kúpili sme ho v pohrebníctve. Pierette namiešala výbušninu, ktorou sme vyplnili dno zvona tak, aby počas letu visel ústím dole. Do nosnosti letúňa sa museli vtesnať výbušnina a šrapnely, dvojica pružinových servomotorov na zameranie cieľa plus prídavná batéria a elektronika. Najťažšie bolo vymeniť elektromotory za pružinové. Aby sa dron nedal zostreliť pulznou puškou alebo iným EMP žiaričom, stroj som musel kompletne odtieniť. Súčiastky som si vyrobil doma na tlačiarni. Ako náplň som použil tvrdený plast. Zostávalo ešte zabudovať optický riadiaci systém, ktorý mal zabrániť odrušeniu ovládania. Podporný dron mal s hlavným komunikovať cez laserový nosič signálu. Primárny a sekundárny stroj preto museli zostať vo vizuálnom kontakte. Iba tak sme mohli obísť všetky nám známe protiopatrenia.

Pierette chcela, aby sme udreli vo chvíli, keď bude minister otvárať novú nemocnicu. So zdravotníkmi, ktorí udržiavali v chode predošlú, sa vysporiadali typicky – na pokyn Strany najprv pol roka nedostali výplaty, potom ich prepustili. Stačilo jedno zavrtenie hla-

vou v špinavom zákulisí, aby najvyššia súdna moc v krajine zmietla zo stola sťažnosti ukrivdených. Minister do novej nemocnice nabral nových ľudí, ktorým ponúkli šancu a odznak so zlatou runou. V očiach verných voličov tak Strana aspoň naoko kompenzovala podvod na bývalých zamestnancoch, na ktorých štát tak trochu zabudol. A tak trochu ich aj okradol. Minister bol spokojný a Strana tiež.

„Toto ho rozmetá,“ zaškerila sa Pierette, keď si obzrela zvon zo všetkých strán. Bruškami prstov kĺzala po robustnom kove, určenom na nasmerovanie tlakovej vlny, matíc a skrutiiek. Pierette sa už nemohla dočkať. Naplánovali sme dva testy v teréne: denný a nočný.

Rozdelili sme si úlohy. Za pár mesiacov sme po večeroch prerobili oba drony na stíhačací exekučný aparát. Mali sa vzniesť nad meso, nad účinný dosah statických automatov, ktoré by stroj do pár sekúnd zničili EMP výbojom, brokmi alebo sieťkou. Regulácie sa týkali aj korporátnych a policajných antidronov: reagovali výlučne na prítomnosť cudzích pohyblivých objektov, ktoré generovali vlastné pole, aby tak šetrili živé vtáctvo. Museli sme zabrániť detekcii nášho dronu, aby nás nezostrelili. Okrem toho museli všetky stroje vysielat ID signál počas celého trvania letu alebo prevádzky. Aj to sa však dalo obísť.

K cieľu sme sa chceli priblížiť na štyristo metrov, čo bol efektívny dostrel antidronov. Plán bol priletieť nad novú nemocnicu v čase otváracieho ceremonálu a skôr, než minister prestrihne predraženú pásku, spustí sa z oblakov riadeným voľným pádom. Nálož hexogénu a šrapnelov, umiestnená v zvone, mala vybuchnúť tesne nad ministrovou hlavou. Zvon ako usmerňovač explózie mal ušetriť okolostojacich. Pierette sľubovala, že to bude pekný rachot. Zastrájala sa, že vyrobí oktogén – najúčinnnejšiu nenukleárnu trhavinu na svete – ibaže na to naša prenajatá garáž na okraji mesta nestačila. Potrebovala by celý priemyselný park, alebo aspoň výrobnú halu. Hexogén však pohodlne vyrobila doma. Ani nemusela príliš vetrať.

Bola nedeľa, keď mi podala ampulku so zmesou stabilného polyméru a výbušných molekúl:

„Dobrý deň, ja som RDX,“ hlesla. „Ale kamoši ma volajú cyklonit.“

Zvon boli jedinou súčiastkou, ktorú môj domáci vívr uhlíkových nanovlákiem nevedel vyrobiť. Musel byť kovový, pretože mal v okamihu výbuchu prakticky suplovať raketový motor. Dron sme nemohli obetovať z dvoch dôvodov: ak by po atentáte našli akékoľvek stopy okrem fašírky z ministra, ako napríklad úlomky z nášho stroja, mohli by nás vypátrať. Strana si isto dá záležať, aby nás našli, a preto sme im nesmeli nechať ani smietku. Istejšie bolo uletieť prv, než sa spamätajú. Okrem toho, dron sme stále potrebovali. Minister mal byť len prvým z troch.

Pierette vyrobila aj rozbušku – iskra hádzala výbojka napojená na prídavnú baterku. Pierette chcela dosiahnuť, aby ministra zasypali matice a skrutky s priemerom šesť milimetrov. Samé šestky, lebo šesť-šesť-šesť. Bola už taká.

Nemohli sme dúfať, že by som po voľnom páde – tristo kilometrov za hodinu – dokázal dron zoslať presne na cieľ v dave hláv. Preto sme potrebovali proces mierenia zautomatizovať tak, aby sme vytesnili ľudský faktor. Čiže mňa. Zvažovali sme dva typy laserového navádzania.

„Designátor je príliš nápadný,“ tvrdila Pierette. „A ťažko ho zohnať. Príliš veľký. A drahý.“

„Ale taký LADAR by sme mohli zohnať na sieti za dobrý peniaz. Nie je striktné armádny, montujú ho aj do áut. Skúsím sa poobzerať po nejakom prenosnom.“

„Skús,“ takmer sa usmiala. „A otvor víno!“

Drony boli skoro hotové. A našiel som LADAR. V zlave. Vreckový formát. Pracoval podobne ako radar, lenže namiesto rádiových vln mapoval okolie pomocou laserových lúčov, ktoré na displeji vytvárali 3D mapu okolia. Ideálne pre automata, ktorý sa potreboval pohybovať v neznámom prostredí, alebo pre stroj, čo potreboval dopadnúť s presnosťou pol štvorcového metra. A kde sme vzali aplikáciu na prepojenie dronov a ladaru tak, aby fungovali na jeden ovládač? Na mieru šitý softvér. V pololegálnej digitálnej tržnici sa od nájomných kóderov dal objednať akýkoľvek program a takmer akýkoľvek zásah do existujúceho kódu. Vďaka softvéru sa Pierettine okuliare stali zbraňou. Všetko sme nakúpili cez klaunvér, o ktorom sa vravelo, že ho vymysleli pokračovatelia darknetu. Tržnica fungovala na princípe distribuovaného multihostingu s plávajúcimi kľúčom, vďaka ktorému sa policajti síce mohli dostať do klaunvéru, no nie odtajniť identity jeho užívateľov. Obchodovanie najviac ovplyvňovali užívateľské hodnotenia, tak ako aj na legálnych stránkach. Softvérové klany sa hrdili názvami ako Bočný vchod, DDoSkrach či Remask. Vybrali sme si skupinu Karnevalix. Podľa klanovej histórie mala skúsenosti so synchronizáciou nekompatibilných strojov. Čo sa týkalo klaunvéru, už o ňom rokovala vláda. Strana chcela dostať do ústavy výnimku, aby bolo možné uložiť trest smrti pre kyberteroristov. Navyše pracovala na celoplošnom zákaze klaunvéru, pretože umožňoval bežným užívateľom prístup do cudzích zariadení. Ak človek nechcel, aby sa mu niekto hrabal v počítači alebo v jeho virtuálnych úložiskách, musel si stiahnuť klaunvér.

Pierette sa mala zamiešať do davu, zamerať ministra a cez počítač v kabelke odoslať presné súradnice mne, aby som ich posunul cez sekundárny stroj, ktorý ich mal cez optický signál vyslať do primárneho zariadenia. Vďaka tomu sme mali mať prehľad o pohybe cieľa v reálnom čase. Náš plán bol jednoduchý: stačilo, aby som sa vzniesol nad mesto, a Pierette, schovaná medzi protestujúcimi a divákmi, zamerala ministra. O ostatné sa mali postarať stroje. Keď sme boli hotoví, na prvý test si Pierette namiesto čiernej košečky oblekla svoje nové letné šaty. Vyrazili sme za mesto.

Odlepiť dron od zeme a pristáť som už zvládol. Trénoval som v garáži. Trochu som ho otukal o stropné svetlá, ale nezdalo sa, že by to stroju uškodilo. Namiesto obvyklých ovládacích okuliarov sme kamery napojili na monitory, aby sme ich mohli sledovať spoločne s Pierette.

Zapol som drony. Vrtule sa potichu rozkrútili. Stroje sa rozkmitali, no bez ťažkostí sa vzniesli. Sekundárny letel do prednastavenej výšky. Privolať sa dal dvojpolohovým prepínačom. Mal slúžiť ako nenápadná vysielacia stanica, prostredník medzi mnou a výbuchom. Tienený mikropočítač vo vnútri primára menil premenlivý svetelný signál zo sekundára na riadiace príkazy. Primár tak mal zostať počas voľného pádu neviditeľný. Na výkonnom radare by oba drony boli odhalené, no také používala iba armáda, nie policajti v meste. Doktorove uniformy aj korporátne veže a byty sa spoliehali na šetrnejšie *bédépéčka* – balistické detektory polí, najbežnejšie antidrony v meste. Primár mal byť počas pádu korigovaný pružinovými motorčekmi. Miniaturne pole okolo ovládacej elektroniky bolo zanedbateľné. Meral som to. V princípe by sa oba stroje dali zostreliť pištoľou alebo puškou, no to by strelec, oslepený slnkom, musel trafiť polmetrový objekt padajúci z jasného neba relatívnou rýchlosťou tristo kilometrov za hodinu. Než sa spamätajú, budeme dávno preč. V to sme verili.

Sekundár zaujal polohu na oblohe. Uchopil som ovládač. Trikrát som stlačil gombík, aby som prepol motor primára na tretiu z piatich rýchlostí. Klikol som ešte raz. Stúpanie stroja sa zrýchlilo. Pri piatom kliku sa vrtule sklopili a blikajúci bod na nočnej oblohe vyrzil po vodorovnej čiare k obzoru.

Pierette sledovala ladarovú mapu na displeji. Súradnice som čítal bez premýšľania. Dvesto metrov. Tristo. Otočka. Stroj sa po

krátkom okružnom lete bezpečne vrátil a zostal visieť vo vzduchu pár krokov od nás.

„Bravo,“ radovala sa Pierette. „Čo robia páčky?“ Pohládila moje palce na ovládači, s ktorým som najskôr trochu bojoval.

„Ide to ľahko,“ zhodnotil som. Aj šlo, len čo som si zvykol na fyziku reálneho sveta, na zotrvačnosť a oneskorenú odozvu motorov. Pierette prešla k dronu, prepla rozbušku do aktívneho stavu a rozsvietila sa zelená kontrolka. Hexogén a šestky už boli vo zvone. Potom priniesla plastovú figurínu, ktorú sme našli vo výpredaji. Pierette nášmu manekýnovi uviazala červenú kravatu.

„Ide sa na rande...“

Pierette si nasadila náš LADAR – čierne okuliare so zdrojom a ovládaním v príručnej kazete. Kábel ukryla pod sveter. Prikývol som. Stále jej to svedčalo.

„Keď si dáš kapucňu, bude to ideálne.“

„Poďme.“ Nasadili sme si chrániče sluchu. Zdvihla panáka s kravatou a zapichla ho do zeme pomocou tenkých tyčí, ktoré sme predtým prilepili k plastovým lýtkam. Vzdialila sa od figuríny na dvadsať krokov, no keď videla, že váham, pridala ešte päť, až som ju v tme ledva videl. Vyslal som primár do oblakov a na obrazovke som sledoval jeho súradnice a prenos z kamery. Srdce mi búšilo čoraz viac so stúpajúcou výškou. Štyristo. Päťsto metrov. Potom voľný pád.

Desať sekúnd.

V okamihu pred dopadom nastal výbuch. Figurínu rozmetalo. Kúdol prachu. Sila explózie v momente anulovala zemskú príťažlivosť a vymrštila dron do výšky. Motory sa zapli a vták sa vzniesol do tmy. Potom ticho. Pierette sa nahlas rozosmiala.

Bežala najprv k roztrieštenej figuríne, potom ku mne. Ruky sa jej triasli, keď ma objala. Pobožkala ma. Oči jej svietili jasnejšie ako záblesk z hexogénu. Pohlol som páčkami. Dron reagoval. Nezdalo

sa, že by mu výbuch uškodil. Pristál som s ním. Zvon to ustál. Elektronika tiež. Výbuch akurát zhodil dve časti tienenia. Šli sme sa pozrieť na miesto, kde predtým stála figurína. Svetlo z našich bateriek zakopávalo o kúsky bieleho plastu. Keď sa prach usadil, rozoznali sme v zemi preliačinu. Nie kráter, skôr stlačenú pôdu, plnú skrutiek a matíc. Dostal som ďalší bozk. Pierettine pery zase raz chutili ako vanilková zmrzlina so sladkým, zrelým ovocím.

„Možno bude stačiť menej RDX,“ podotkla.

„Ako myslíš.“

Ministrovi zo Strany zostávali tri dni.

Keď nastal čas, odviezol som Pierette k zastávke, odkiaľ sa mala vybrať k nemocnici a zamiešať sa do davu. Pobožkala ma na ústa, potom na koreň nosa. Nasadila si šiltovku a postavila sa na nástupišťe, dve zastávky od nemocnice.

Zaradil som sa do premávky. O desať minút neskôr som odstavil auto za reštauráciou pri výpadovke z mesta. Dal som si záležať, aby ma nebolo vidno z diaľnice. Podľa mapy som sa nachádzal vzdušnou čiarou štyri a pol kilometra od nemocnice.

„Mám niečo kúpiť?“ pípala mi správa od Pierette. Znamenala: *Som tu*. Otvoril som kufor a vystúpil z auta. Vybral som drony a rýchlo ich položil za nízku betónovú zábranu, aby ma niekto nezbadal. Sadol som si späť do auta. Zapol som počítač a spustil aplikáciu. Pierettin ladarový zameriavač už posielal údaje. Podľa počítača bola vlhkosť vzduchu iba dvadsať percent. Na oblohe žiarilo studené slnko. Skvelé podmienky. Dobrý deň na pomstu.

Pierette si nasadila namiesto kapucne šiltovku, aby pôsobila civilnejšie.

„Si tam?“ Pierettin hlas skaramelizoval moje slúchadlo.

„Áno. Vidíš ho?“

„Už sa schádzajú. Vidím ich autá. A prišli aj naši priatelia.“

„Kolkto ich vidíš?“

„Šesť, sedem... Osem Oblekov. Nie, počkaj, ďalší,“ hlásila pošepky.

„Je medzi nimi?“ spýtal som sa. Počul som, ako vzdychla.

„Je...“

„Dobre. Sleduj ho. A pokoj! Si pripravená?“

„Hej. Pod,“ hlesla.

Zapol som drony. Rozkrútili sa vrtule. Stroje sa vzniesli kolmo hore do bledomodrého neba. Primár vyštartoval smerom do mesta, sekundár stále stúpал. O chvíľu ma súradnice na displeji preniesli až nad budovu nemocnice. Kamera na primári ešte bežala, pretože stroj sa nachádzal nad dosahom bédépéciek. Z tejto výšky som medzi budovami aj po priblížení ledva rozoznával tmavé vládne limuzíny a bodky, ktoré sa pri nich motali. Od ostatných bodiek ich oddeľovali zátarasy. Zjavne nešetrili ani lesklými špendlíkovými hlavičkami, ktoré dohliadali na dav – Doktorovi policajti mali na sebe uniformy, ako keby sa chystali na front. V protestnom zhromaždení sa nepochybne našlo aj pár tajných. Pred nimi sa Pierette musela mať obzvlášť na pozore. Šetrila preto slovami:

„Zameriavam...“ povedala.

„Máš?“ dodala po krátkej odmlke.

„Mám. Posielam.“ Minister bol zacielený. Aplikácia spustila samonavádzací proces. „Vďaka, Bradáčka z Karnevalixu,“ zamrmlal som si popod nos. Štyristo metrov pod dronom minister práve zcvakol nožnice do červenej pásky. Vypli sa elektromotory a zároveň som prišiel o obraz. Aktivoval sa zotrvačnik, čo poháňal pomocné vrtule na korigovanie miesta dopadu podľa údajov z Pierettiných okuliarov. Začal kontrolovaný voľný pád. Zotrvačnik mohol bežať štrnásť sekúnd.

Pád trval necelých desať.

V hlave sa mi miešalo sto vecí, ktoré sa mohli pokaziť, pričom niekde v pozadí tikalo deväť sekúnd do poprav. Nezabudol som